

Iz zajednice | 20/09/2024

Sport bez granica i nacija

👤 Piše: Srđan Sekulić

Kao najmasovniji sport, fudbal je u periodu mirne reintegracije definitivno bio ključna spona u uspostavljanju međuljudskih odnosa koliko god to čudno zvučalo

Po uspostavljanju mirne reintegracije na vukovarskom području, ljudi su međusobno dolazili u dodir kroz različite životne i svakodnevne prilike, a sport je u tom smislu bio jedna od osnovnih i nezaobilaznih karika.

Kao najmasovniji sport, fudbal je u periodu mirne reintegracije definitivno bio ključna spona u uspostavljanju međuljudskih odnosa koliko god to čudno zvučalo s obzirom na činjenicu da ovaj sport generalno prate i ružne scene. Upravo je fudbal bio taj na kojem su se ljudi najlakše povezali.

Nakon uspostavljanja mirne reintegracije, postojala je opravdana bojazan kako će to sve izgledati i da li će se moći nešto tako organizovati. Sezona je na vukovarskom području krenula već na kraju leta 1998. godine i dojučerašnji ratnici skinuli su svoje uniforme te kao fudbaleri obukli dresove i izašli na teren da vode neke druge bitke, daleko lakše i humanije.

Bilo je u tim počecima svega na fudbalskim terenima, zapravo više oko samih terena: psovki, vređanja, pa čak i fizičkih napada. Bilo je i nesportskih radnji, naklonosti sudija prema jednoj ekipi, ali s vremenom te ružne scene su iščezavale.

„Tačno je to da je fudbal najviše učinio tokom procesa mirne reintegracije i na uspostavljanju suživota. Zapravo, prvi kontakti do kojih je došlo između ljudi iz mesta s većinski srpskim stanovništvom i povratničkih hrvatskih mesta je upravo preko fudbala i odigravanja utakmica. Kada se krenulo sa tim i kada je Županijski nogometni savez doneo odluku da se krene sa takmičenjem, prvo se sačekalo da se završi takmičenje krajinskih liga, a od jeseni su se klubovi uključili u redovno takmičenje. Kriterijum je bio

Početak je bio težak, ali vreme je lečilo rane i ljudi su se navikli na nastalu situaciju. Ono što je nekada bilo nezamislivo, danas je realnost, a to je da u srpskim klubovima igraju i Hrvati, kao i obrnuto ili da se međusobno organizuju prijateljske utakmice između klubova iz različitih nacionalnih sredina.

„Što se tiče samih početaka i međusobnog igranja, biću iskren, očekivao sam da će biti puno gore. Međutim, moram reći da upravo na našem području Nogometnog središta Vukovar gotovo da nije bilo nekog težeg incidenta. Mogu da se setim dva slučaja gde je bilo nešto napetije i ružnije, dok se na ostalim utakmicama to svodilo na verbalne sukobe. Naravno, tu zasluge pripadaju i ljudima koji su tada vodili klubove i koji su u svojim mestima učinili dosta da to sve prođe na najbolji mogući način. Fudbal je učinio da su se ljudi počeli sve više i više družiti, a vrlo brzo su počele da se igraju i međusobne prijateljske utakmice i danas smo došli do toga da po tom pitanju imamo jedno primerno takmičenje i često se našalim da su veći problemi kada se sastaju dva hrvatska ili dva srpska kluba zbog starih komšijskih rivaliteta“, naglašava Vrančić.

Druženje s puškom na ramenu

Kao i u fudbalu, tako je bilo i u drugim sportovima, a međusobne veze, takmičenja i na kraju druženja uspostavljena su i u lovu i lovnom streljaštvu. Fudbal i lov su na ovom području najzastupljeniji jer ih imaju gotovo sve sredine, pa je logično i da se ljudi preko tih disciplina i povezuju. Tako se među prvim lovačkim društvima iz srpskih sredina streljačkom takmičenju na nivou Vukovarsko-sremske županije priključilo Lovačko društvo „Jelen“ iz Gaboša, koje je u nekoliko navrata bilo županijski prvak u ekipnoj kategoriji, ali i sa dobrim rezultatima pojedinaca koji su odlazili i na državna takmičenja.

„Mi se družimo svakog vikenda, jako dobro se poznajemo i nikada nikakvih problema nije bilo. To druženje tokom streljačkog takmičenja proširilo se i na lov, pa kada dođe lovna sezona, jedni druge pozivamo u grupne lovoe. U lovu smo svi isti, tu nema nacije ni vere i nikada nije bilo nikakvih problema. Pored toga što se takmičimo u ligi, svi mi vrlo često odlazimo i na gostovanja van Hrvatske, odnosno pre svega u Srbiju i Bosnu i Hercegovinu“, kaže **Dorđe Šimić**, jedan od voditelja ove streljačke sekcije.

Ona prepreka da hrvatski košarkaški klub Vukovar u svojim omladinskim ekipama ima više igrača srpske nacionalnosti ili je taj broj bio približno isti.

Sve to je dokaz da sport nema granice i da je osnovna poveznica između ljudi, iako vrlo često zloupotrebljen i marginalizovan.

Ovaj tekst je objavljen uz finansijsku potporu Agencije za elektroničke medije, iz Programa za poticanje novinarske izvrsnosti.

Pročitajte više ...

Privrednik stipendira najveći broj učenika i studenata do sada, ukupno 146